

**ЛІНГВОДИДАКТИЧНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ЛАТИНСЬКОЇ
МОВИ ЯК ІНСТРУМЕНТУ РОЗВИТКУ ТЕРМІНОЛОГІЧНОГО МИСЛЕННЯ
У СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я**

**LINGUODIDACTIC JUSTIFICATION FOR THE USE OF THE LATIN LANGUAGE
AS A TOOL FOR THE DEVELOPMENT OF TERMINOLOGICAL THINKING
IN THE SYSTEM OF TRAINING HEALTHCARE PROFESSIONALS**

Михайлюк Г.Т.,

orcid.org/0000-0002-0927-8645

*старша викладачка кафедри іноземних мов з курсом латинської мови та медичної термінології
Вінницького національного медичного університету імені М.І. Пирогова*

Бондар Н.В.,

orcid.org/0000-0002-0927-8645

*старша викладачка кафедри мовознавства
Івано-Франківського національного медичного університету*

У статті розглянуто засоби й методики розвитку професійного мислення та формування термінологічної компетентності студентів медичного спрямування. Встановлено, що вивчення латинської мови є базовою складовою професійної підготовки майбутніх фахівців охорони здоров'я як засобу входження у спеціалізований медичний дискурс. З'ясовано роль латини як першоджерела міжнародних номенклатур і стабільної основи сучасної медичної та фармацевтичної термінології. Наголошено на дидактичній цінності нормативності латинських термінів, що забезпечує однозначність інтерпретації та точність професійної номінації. Підкреслено значення греко-латинських словотвірних елементів у формуванні прозорих семантичних моделей медичних термінів. Констатовано, що латинська мова виконує функцію інструмента розвитку термінологічного мислення, активізуючи аналітико-синтетичні операції. Визначено доцільність використання спеціально сконструйованих аналітичних і проблемно орієнтованих завдань з латинським матеріалом. Зауважено ефективність інтерпретації латинських термінів у професійному контексті для формування цілісного термінологічного осмислення. Обґрунтовано застосування аналітико-прогностичних завдань як засобу розвитку семантичного прогнозування нових медичних номінацій. Продемонстровано міжмовну кореляцію латинських основ із сучасними європейськими мовами як чинник міждисциплінарної інтеграції. Окреслено класифікаційні завдання як ефективний спосіб засвоєння словотвірних моделей медичної терміносистеми. Показано, що термінологічно спрямоване викладання латини формує основу для розвитку професійно орієнтованого типу мислення. Аргументовано роль латинської термінології як метамови інтеграції фундаментальних і клінічних медичних знань. Виявлено значення латини у формуванні навичок роботи з клінічною документацією та стандартизованим професійним мовленням. Описано функціональну роль рецептурної латини у забезпеченні точності номінації лікарських засобів і дозувань. Акцентовано увагу на міждисциплінарній цінності латинських назв хімічних речовин для узгодження знань з біохімії та фармакології. Схарактеризовано вплив адаптивних методичних підходів і цифрових засобів контролю знань на ефективність навчання. Доведено, що латинська мова виступає когнітивно-інтегративним чинником професійного становлення майбутніх медичних фахівців.

Ключові слова: латинська мова, медична термінологія, термінологічна компетентність, професійне мислення, лінгводидактика, підготовка майбутніх фахівців охорони здоров'я, міждисциплінарна інтеграція, рецептурне письмо, комунікація.

The article examines tools and methodologies for the development of professional thinking and the formation of terminological competence among medical students. It has been established that the study of Latin constitutes a fundamental component of the professional training of future healthcare specialists as a means of entering specialized medical discourse. The role of Latin as a primary source of international nomenclatures and a stable foundation of modern medical and pharmaceutical terminology has been clarified. Emphasis is placed on the didactic value of the normative character of Latin terms, which ensures unambiguous interpretation and precision of professional nomination. The significance of Greco-Latin word-formative elements in shaping transparent semantic models of medical terms is highlighted. It is stated that Latin functions as an instrument for the development of terminological thinking by activating analytical and synthetic operations. The appropriateness of using specially designed analytical and problem-oriented tasks based on Latin material is determined. The effectiveness of interpreting Latin terms in a professional context for the formation of holistic terminological comprehension is noted. The application of analytical and prognostic tasks as a means of developing semantic forecasting of new medical designations is substantiated. Interlingual correlations between Latin bases and modern European languages are demonstrated as a factor of interdisciplinary integration. Classification tasks are outlined as an effective means of mastering word-formation models of the medical terminological system. It is shown that terminologically oriented teaching of Latin forms the basis for the development of a professionally oriented type of thinking. The role of Latin terminology as a metalanguage for the integration of fundamental and clinical medical knowledge is argued. The importance of Latin in developing skills for working with clinical documentation and standardized professional communication is identified. The functional role of prescription Latin in ensuring accuracy in the naming of medicinal products and dosages is described. Attention is focused on the interdisciplinary value of Latin names of chemical substances for coordinating

knowledge in biochemistry and pharmacology. The impact of adaptive methodological approaches and digital tools for knowledge assessment on learning effectiveness is characterized. It is proven that Latin functions as a cognitive-integrative factor in the professional development of future medical specialists.

Key words: Latin language, medical terminology, terminological competence, professional thinking, linguodidactics, training of future healthcare professionals, interdisciplinary integration, prescription writing, communication.

Постановка проблеми. В освітньому просторі підготовки фахівців галузі охорони здоров'я окреслюється проблемна ситуація, зумовлена недостатньою теоретичною визначеністю ролі мовних чинників у формуванні професійного мислення. Водночас у науковому дискурсі виявляється відсутність концептуально узгодженого бачення лінгводидактичного осмислення використання іноземних мов у структурі фахової освіти, що ускладнює формування цілісних теоретичних положень. За таких умов актуалізується потреба в науковому впорядкуванні відповідних методик з урахуванням специфіки термінологічного апарату медичної галузі. У сукупності зазначені обставини засвідчують необхідність подальшого теоретичного аналізу й узагальнення в системі сучасної професійної підготовки.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Останні наукові дослідження та публікації демонструють значну увагу до методичних аспектів використання латинської мови в медичній освіті. Зокрема, Бражук Ю. та Дрожевська А. підкреслюють її значення для формування системи української медичної освіти та професійної термінології [1]. Апоненко І. та Шубкіна К. розглядають виклики й перспективи інтеграції латинської мови, що сприяє розвитку компетентнісного підходу [2]. Водночас Ворона І., Паласюк Г. та Саварин Т. проводять дидактико-методологічний аналіз проблем викладання латинської мови та уточнюють практичні аспекти її впровадження для студентів медичних закладів [3; 4]. У праці [5] досліджено особливості навчання студентів нефілологічних спеціальностей латинської мови. Пилипів О. та Пилив Л. акцентують увагу на формуванні позитивної мотивації до вивчення латинської мови як засобу розвитку фахових компетентностей [6]. Своєю чергою, Громко Т. та Громко Є. аналізують європейський досвід викладання латинської мови, демонструючи можливості впровадження інноваційних практик у національну систему освіти [7]. Натомість Апоненко І. та Лощина І. досліджують застосування компетентнісного підходу та активних методів навчання, що забезпечує інтеграцію латинської мови у професійну підготовку [8]. Поряд з тим, у роботі [9] висвітлено роль латинської медичної термінології у формуванні

клінічного мислення студентів-стоматологів, підкреслюючи її значущість для розвитку професійних навичок.

Незважаючи на наявні результати досліджень, залишається актуальною потреба в подальшому вивченні цього питання.

Метою наукової статті є обґрунтування засобів і методик, що сприяють розвитку професійного мислення та формуванню термінологічної компетентності у процесі підготовки студентів медичного спрямування.

Виклад основного матеріалу. Вивчення латинської термінології закономірно постає як основоположна складова професійної підготовки майбутніх фахівців галузі охорони здоров'я, тому що саме через неї забезпечується входження здобувачів освіти у спеціалізований дискурс медицини та фармації. У сучасних умовах функціонування іноземних мов як основних засобів повсякденної та професійної комунікації латина, втративши статус універсальної мови міжкультурного спілкування, водночас зберегла і зміцнила свою роль як першоджерела міжнародних номенклатур і наукової термінології фахово орієнтованих дисциплін [1, с. 13].

Доречно зауважити, що стабільність і нормативність латинських термінологічних одиниць зумовлюють їх особливу дидактичну цінність. Зокрема, фіксованість значень греко-латинських словотвірних елементів уможливило однозначну інтерпретацію нових понять, а також точне позначення диференційних ознак процесів, структур і явищ медико-біологічної сфери. Наприклад, компоненти *cardio-* (серце), *neuro-* (нерв), *-itis* (запалення) формують прозору семантичну модель терміна *myocarditis* (запалення серцевого м'яза), що сприяє усвідомленню внутрішньої логіки термінотворення.

Принагідно слід підкреслити, що залучення латинської мови до освітнього процесу не обмежується механічним заучуванням термінів. Навпаки, вона функціонує як інструмент розвитку термінологічного мислення, оскільки активізує аналітико-синтетичні операції, пов'язані з розкладом складних номінацій на морфемні компоненти та подальшим семантичним узагальненням. Прикметно, що латинська мова виконує також функцію когнітивного посередника між різними національними терміносистемами.

У цьому контексті методично виправданим є впровадження спеціально сконструйованих завдань, у яких латинська мова функціонує як безпосередній смисловий матеріал для аналітичної діяльності здобувачів освіти. Так, доцільним є завдання для студентів-медиків, що передбачають інтерпретацію латинських термінів у професійному контексті, наприклад, *inflammatio pulmonum chronica* (хронічне запалення легень); *fractura ossis femoris* (перелом стегнової кістки). Аналіз наведених вище словосполучень спрямований на виявлення семантичних зв'язків між компонентами, усвідомлення граматичних відношень та формування здатності до цілісного термінологічного осмислення медичних номінацій. Засвоєння латинських основ полегшує розуміння термінів у сучасних європейських мовах, зокрема англійській, німецькій та французькій, де значна частина медичної лексики має спільну етимологічну базу. Так, зіставлення *pulmo* (легеня), *pulmonalis* (легеневий) та англ. *pulmonary* демонструє міжмовну кореляцію, яка може бути використана як методичний прийом для формування міждисциплінарної та міжмовної компетентності.

У цьому зв'язку доцільно розглянути застосування проблемно орієнтованих завдань, спрямованих на професійну інтерпретацію латинських текстових фрагментів, наприклад, *Diagnosin ex terminis constitue* (сформулюй діагноз на основі термінів). Доповненням до них можуть слугувати аналітико-прогностичні завдання, побудовані на роботі з латиномовним термінологічним контекстом, зокрема з окремими лексемами та їх комбінаціями: *hypertonia arterialis*, *insufficiencia cordis*, *degeneratio textuum*. Студентам пропонується, спираючись на знання латинських і греко-латинських компонентів, встановити ймовірне значення терміна, а також співвіднести його з відповідними поняттями сучасної медичної науки. Наведений формат роботи розвиває здатність до семантичного прогнозування й критичної інтерпретації нових термінологічних одиниць, що, своєю чергою, забезпечує їх функціональну релевантність у майбутній професійній діяльності.

Виправданим також є використання завдань класифікаційного характеру, у структурі яких латинські терміни групуються за спільними словотвірними або семантичними ознаками, наприклад: *-itis* (*inflammatio*), *-osis* (*processus chronicus*), *-oma* (*tumor*). Аналізуючи наведені вище ряди (*arthritis*, *bronchitis*, *gastritis*), здобувачі освіти засвоюють формальні моделі термінотворення,

а також вибудовують узагальнені когнітивні схеми, що лежать в основі медичної терміносистеми. Саме через таку філологічно вмотивовану роботу з латинським матеріалом формується цілісна термінологічна картина світу майбутнього медика чи фармацевта, а через латинську мову – закладаються основи точної фахової комунікації, без якої неможливі ані ефективний обмін науковою інформацією, ані особисте професійне зростання спеціаліста, адже процес становлення медика чи фармацевта об'єктивно розпочинається зі засвоєння мови професії [1, с. 13].

Викладання латинської мови у системі підготовки майбутніх фахівців галузі охорони здоров'я доцільно розглядати як специфічно організований лінгводидактичний процес, у системі якого домінуючим є цілеспрямоване засвоєння професійно маркованої термінології. У цьому контексті латина функціонує як інструмент когнітивного опосередкування фахових знань, забезпечуючи засвоєння медичних номінацій різних рівнів, зокрема анатомогістологічного, клінічного та фармацевтичного. Безпосередньо наведена вище функціональна переорієнтація навчання зумовлює особливу мотиваційну значущість курсу латинської мови для здобувачів вищої медичної освіти, тому що насамперед пов'язана з майбутньою професійною діяльністю [4, с. 15].

Водночас зауважимо те, що термінологічне спрямування навчання латини формує основу для розвитку специфічного типу мислення, тобто термінологічного, який передбачає здатність до усвідомленого аналізу, інтерпретації та систематизації фахових понять. Так, робота з латинськими словосполученнями, наприклад, *musculus masseter* (жувальний м'яз), *cavitas oris* (ротова порожнина), *fractura mandibulae* (перелом нижньої щелепи), активізує механізми семантичного зіставлення та граматичного узгодження, що є принципово важливим для коректного розуміння медичних текстів.

У цьому зв'язку методично виправданим постає впровадження завдань аналітичного характеру, в яких латинська мова використовується як матеріал для критичного осмислення. Зокрема, студентам може бути запропоновано інтерпретувати значення терміна *inflammatio gingivarum chronica*, встановивши семантичні зв'язки між компонентами та співвіднівши їх із відповідним клінічним поняттям – хронічним запаленням ясен.

Принагідно слід зауважити, що систематичне залучення латинських терміноелементів створює

умови для узагальнення словотвірних моделей, які лежать в основі медичної терміносистеми. Аналіз рядів *arthritis*, *periodontitis*, *pulpitis* дозволяє студентам усвідомити інваріантність суфікса *-itis* як маркера запального процесу, що, своєю чергою, формує здатність до категоризації медичних понять та прогнозування значення нових термінів.

Прикметно, що латинська термінологія в медичній освіті виконує також функцію своєї рідної метамови, яка забезпечує міждисциплінарну інтеграцію знань. Узгодженість термінологічного апарату фундаментальних, медико-біологічних і клінічних дисциплін сприяє формуванню цілісного уявлення про морфофункціональні особливості організму та закономірності розвитку патологічних процесів. У цьому аспекті латинські терміни виступають стабільними смисловими орієнтирами, що уніфікують науковий дискурс різних галузей медицини [9, с. 288].

Доречно підкреслити, що сформована на основі латини термінологічна компетентність істотно полегшує засвоєння клінічної документації та професійного мовлення. Робота з такими одиницями, як *status localis*, *anamnesis vitae*, *diagnosis praesumptiva*, сприяє точності фахової комунікації та зменшенню ризику інтерпретаційних помилок. Крім того, залучення латинської термінології забезпечує підготовку студентів до участі в міжнародному професійному просторі, де вона залишається спільною номінативною основою наукових публікацій, клінічних протоколів і професійних дискусій.

Вивчення рецептурного письма у системі підготовки фахівців галузі охорони здоров'я закономірно спирається на ґрунтовне знання структурної організації рецепта, усталених рецептурних форматів та нормативних граматичних форм латинської мови. У цьому вимірі латина постає як функціональний інструмент точного фахового мислення, що забезпечує коректність номінації лікарських засобів, дозувань і способів їх застосування. Відтак, засвоєння рецептурної латини сприяє формуванню навичок мовної стандартизації, необхідних для безпомилкової професійної комунікації [5, с. 201].

Принагідно варто наголосити, що запам'ятовування та усвідомлене опрацювання латинських назв хімічних елементів і сполук має міждисциплінарне значення. Лексеми, наприклад, *Natrii chloridum* (хлорид натрію), *Calcii gluconas* (глюконат кальцію), *Acidum ascorbinicum* (аскорбінова кислота), функціонують як універсальні термінологічні одиниці, що забезпе-

чують наступність між курсами латини, біохімії та фармакології. Аналіз наведених вище найменувань активізує механізми семантичного узагальнення та сприяє системному засвоєнню професійної лексики.

У цьому зв'язку доцільним є залучення завдань, спрямованих на інтерпретацію рецептурних формул у латиномовному контексті. Зокрема, робота з конструкціями *Recipe: Solutionis Natrii chloridi 0,9% – 200 ml* передбачає переклад та водночас осмислення граматичних відношень між компонентами, що розвиває здатність до аналітичного декодування спеціалізованого тексту. У підсумку наведене формує термінологічну уважність і мінімізує ризик формального засвоєння матеріалу.

Прикметно, що за умов обмеженої кількості аудиторних годин, відведених на вивчення латинської мови, освітній процес набуває інтенсивного характеру та значною мірою орієнтується на самостійну роботу здобувачів освіти, що об'єктивно зумовлює потребу в переосмисленні методичних акцентів. У такому контексті латина виконує роль інтелектуального інструмента структурування фахових знань [5, с. 201].

Доречно зауважити, що збереження латини як складника медичної освіти потребує її адаптації до сучасних освітніх реалій. Мається на увазі, з одного боку, забезпечення наступності між базовим вивченням у спеціалізованих закладах середньої освіти та поглибленим термінологічним опрацюванням у закладах вищої освіти, а з іншого – збільшення частки практично орієнтованих занять, спрямованих на роботу з автентичним латиномовним матеріалом [2, с. 27].

Водночас об'єктивні умови навчання в період воєнного стану актуалізують проблему мотивації здобувачів освіти до вивчення латинської мови. У цій ситуації слід виділити демонстрацію її прикладного потенціалу через аналіз реальних професійних текстів, зокрема рецептів, інструкцій та фрагментів фармакопей. Наприклад, інтерпретація формули *Unguentum Zinci oxydi 10%* дозволяє поєднати мовний аналіз із професійним розумінням лікарської форми, що підсилює когнітивну значущість навчального матеріалу.

Процес засвоєння фармацевтичної термінології в межах курсу латинської мови характеризується підвищеною складністю, що зумовлено сукупністю лінгвістичних, когнітивних і соціокультурних чинників [8, с. 305]. У цьому

контексті фармацевтична термінологія набуває особливої навчально-наукової цінності, тому що наочно демонструє взаємодію когнітивних і комунікативних компетентностей, а також кореляцію мовних і позамовних чинників у професійному пізнанні. Наприклад, аналіз латинських найменувань лікарських рослин і препаратів, таких як *Digitalis purpurea* (наперстянка пурпурова), *Mentha piperita* (м'ята перцева), *Tinctura Valerianae* (настоянка валеріани), дозволяє простежити системність номінації та її залежність від ботанічних, фармакологічних і культурних параметрів.

Зауважимо також, що викладання латинської мови та медичної термінології у закладах вищої медичної освіти передбачає формування ширшого кола культурних і світоглядних компетентностей. Засвоєння латинської мови відкриває студентам доступ до універсальних гуманістичних цінностей європейської цивілізації, сприяє розвитку здатності до рефлексії, саморозвитку та критичного осмислення сучасних соціокультурних процесів.

Доречно підкреслити, що з цією метою в освітній процес інтегрується автентичний лінгвістичний матеріал, зокрема афоризми й вислови античних лікарів і філософів, які мають мовну, етичну та професійну значущість. Аналіз таких сентенцій, як *Primum non nocere* (Передусім – не зашкодь), *Medicus curat, natura sanat* (Лікар лікує, природа зцілює), сприяє формуванню ціннісних орієнтирів майбутніх фахівців та осмисленню моральних засад медичної професії [6, с. 39].

Крім того, латинська мова в сучасному освітньо-науковому просторі постає як чинник формування критичного та аналітичного мислення, що має принципове значення для підготовки фахівців різного профілю. Водночас робота з латинським матеріалом сприяє розвитку здатності до логічного аналізу, зіставлення й інтерпретації мовних одиниць, що є релевантним як для перекладачів і філологів, так і для представників медичної галузі, діяльність яких пов'язана з точною термінологічною номінацією [7, с. 103].

У цьому зв'язку доречно наголосити на необхідності адаптивності освітніх програм з латинської мови до різних цільових аудиторій. Орієнтація на специфіку професійних потреб медиків, перекладачів і філологів передбачає варіативність змісту навчання, а також гнучке поєднання очного, дистанційного та змішаного форматів.

Принагідно слід зауважити, що саме латинська мова створює сприятливі умови для форму-

вання універсальних аналітичних навичок через роботу з чітко структурованими мовними моделями. Наприклад, інтерпретація латинських синтаксичних конструкцій, зокрема *terminologia stabilitatem servat* (термінологія зберігає стабільність) або *ratio linguistica sensum ordinat* (мовна логіка впорядковує зміст) спонукає до осмислення причинно-наслідкових зв'язків між формою та значенням, що є базовим для розвитку термінологічного мислення.

У ході лінгводидактичного обґрунтування доцільно також звернутися до форм організації контролю знань, які виступають засобом навчального впливу. Об'єктивний контроль результатів навчання латинської мови забезпечує зворотний зв'язок між викладачем і здобувачами освіти та сприяє корекції освітньої траєкторії.

Прикметно, що у викладанні латини ефективно поєднуються традиційні та інноваційні форми оцінювання. Усне й письмове опитування, контрольні роботи дають змогу перевірити рівень засвоєння граматичних структур і термінологічних одиниць, тоді як тестові завдання орієнтовані на комплексну діагностику лексичної та граматичної компетентності. Робота з тестами, що містять латинські приклади, наприклад, *corpus humanum, status morbi, diagnosis certa*, спонукає студентів до швидкої та точної ідентифікації значень, активізуючи аналітичні операції мислення.

Доречно підкреслити, що тестування виконує подвійну функцію, а саме контролюючу та навчальну, оскільки саме в процесі виконання завдань відбувається закріплення термінологічних моделей і граматичних закономірностей. Важливою перевагою наведених форм контролю є можливість оперативної перевірки результатів, що оптимізує навчальний час і підвищує ефективність аудиторної роботи.

Водночас використання віртуального освітнього середовища MOODLE створює додаткові можливості для індивідуалізації навчання латинської мови. Самостійне виконання тестових завдань у зручній для здобувачів освіти формі забезпечує формування відповідальності за результати навчання та сприяє розвитку навичок самоконтролю [3, с. 35]. За таких умов контроль знань трансформується з формальної процедури на складник цілісного лінгводидактичного процесу, орієнтованого на розвиток термінологічного мислення майбутніх фахівців галузі охорони здоров'я.

Отже, сукупність окреслених лінгводидактичних аспектів засвідчує доцільність

системного переосмислення ролі латинської мови в сучасній медичній освіті. Доречно наголосити, що її застосування як інструменту формування термінологічного мислення виходить за рамки суто мовної підготовки та набуває ознак когнітивно-інтегративного чинника професійного становлення здобувачів освіти. Послідовне залучення латинської термінології в поєднанні з аналітико-рефлексивними формами роботи забезпечує усвідомлення внутрішньої логіки медичної номінації та сприяє формуванню стійких професійно-мовних умінь.

Висновки. Таким чином, проведений аналіз засвідчує, що латинська мова у системі підготовки майбутніх фахівців галузі охорони здоров'я виконує номінативну та когнітивно-методичну функції, забезпечуючи розвиток професійного та термінологічного мислення. З одного боку, ста-

більність і нормативність латинської терміносистеми створюють умови для формування здатності до точного аналізу, інтерпретації та прогнозування значень медичних номінацій, а з іншого – сприяють інтеграції знань різних медико-біологічних і клінічних дисциплін у цілісну систему. У цьому контексті застосування аналітичних, проблемно орієнтованих, класифікаційних і прогностичних завдань із латинським матеріалом виявляється методично виправданим, оскільки активізує аналітико-синтетичні операції мислення та формує усвідомлене ставлення до термінотворення. Водночас термінологічно спрямоване викладання латини підвищує мотиваційну значущість навчального курсу, забезпечує міжмовну й міждисциплінарну кореляцію та готує здобувачів освіти до професійної комунікації в національному й міжнародному науково-медичному просторі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бражук Ю. Б., Дрожевська А. О. Значення латинської мови в системі української медичної освіти. *Медицина та фармація: освітні дискурси*. 2024. № 2. С. 9-15.
2. Апоненко І. М., Шубкіна К. А. Латинська мова в сучасній медичній освіті: виклики й перспективи. *Медична освіта*. 2025. № 1. С. 24-29.
3. Ворона І. І., Паласюк Г. Б., Саварин Т. В. Дидактико-методологічний аналіз проблем викладання латинської мови для здобувачів вищої медичної освіти. *Медична освіта*. 2025. № 3. С. 31-35.
4. Ворона І. І., Паласюк Г. Б., Саварин Т. В. Особливості викладання латинської мови для студентів медичних закладів вищої освіти. *Медична освіта*. 2025. № 2. С. 11-16.
5. Михайлюк Г., Бондар Н. Особливості викладання латинської мови для студентів нефілологічних спеціальностей. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2024. Вип. 72, том 2. С. 199-203.
6. Пилипів О., Пилив Л. Формування позитивної мотивації до вивчення дисципліни «Латинська мова і медична термінологія» як інструмент набуття фахових компетентностей студентами-медиками. *Збірник наукових праць*. Київ–Львів–Бережани–Ломжа. 2023. Випуск 12. С. 35-44.
7. Громко Т. В., Громко Є. Європейський досвід латинської мови в медичній освіті. *Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського: Лінгвістичні науки: зб. наук. праць*. 2025. № 40. С. 86-109.
8. Aponenko I. M., Loshchynova I. S. Introduction of competency-based approach and active teaching methods in teaching the Latin language and medical terminology. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2024. Вип. 74. Т. 1. С. 302-306.
9. Бондар Н. В. Роль латинської медичної термінології у формуванні клінічного мислення студентів-стоматологів. *Modernization of today's science: experience and trends* (May 30, 2025, Glasgow, Scotland, United Kingdom). Collection of scientific papers «SCIENTIA». P. 287-288.

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Дата першого надходження статті до видання:
Дата прийняття статті до друку після рецензування:
Дата публікації (оприлюднення) статті: 07.05.2026